

ARRELS

- L'embarcament del vol de Boston a Barcelona ha començat.

En sentir aquelles paraules, el cor em va fer un salt i vaig començar a córrer sense parar; en aquells moments em trobava a l'altra punta de l'aeroport i el meu vol havia obert les portes per començar a embarcar...

Potser serà millor que ens presentem abans. Hola, soc l'Arnau. Tinc vint anys i actualment soc resident a Boston. Vaig néixer a Barcelona, on em vaig criar durant tota la meva infància, amb els meus avis. Malauradament, els meus pares van exhalar el seu últim alè quan jo tenia tan sols un any. Tot i així, aquells anys d'infantesa van ser els millors de la meva vida, ja que quan ets petit no t'has de preocupar de res. Però, com tots, un dia vaig haver d'afrontar una nova etapa, el temut institut.

Jo no tenia molts amics, però això havia estat per decisió pròpia. Em volia centrar en els estudis, més que en les amistats, i tampoc havia trobat ningú que omplís aquell profund buit que havia trobat el gust d'acompanyar-me constantment... Perdó, potser m'estic allargant més del compte. En fi, després dels quatre anys de l'ESO, vaig decidir anar a estudiar a l'estranger. Com que les meves notes eren molt bones em van donar una beca per anar a estudiar a Boston, on estic vivint actualment.

Ara que ja m'he presentat degudament, podré seguir amb la meva història.

S'apropaven els merescuts dies de vacances. Tots el meus companys de classe estaven molt animats, desitjosos de visitar les seves famílies. Jo, en canvi, no ho estava gens. Els meus avis m'havien deixat aquell mateix any, amb molt poc temps de marge entre els dos. Imaginar-los descansant plegats em robava un petit somriure malgrat la profunda pena en què vivia.

Sense rumb per les meves vacances, em vaig trobar sol i abatut a la meva habitació, mirant a l'infinit. De cop i volta, una idea se'm va passar pel cap. De seguida vaig obrir l'ordinador i vaig començar a buscar els preus més baixos de les companyies més econòmiques. Com us podeu imaginar, un estudiant com jo no disposa de diners en abundància. De fet, en té molt pocs.

Em vaig passar el matí sencer buscant fins que, per fi, vaig trobar un vol que sortia la matinada següent. Vaig comprar el meu bitllet digitalment i em vaig afanyar a fer les maletes: me n'anava a Barcelona.

Tornem a l'inici: encara estic corrent per l'aeroport, amb la meva maleta quan sento anunciar pels micròfons:

- Últim avís per embarcar al vol de Boston a Barcelona.

Pensava que perdria el vol quan, per fi, vaig veure la porta per la qual havia d'embarcar...

Ara ja era a l'avió, de camí a Barcelona. Donava voltes al testament dels meus avis, que havia acceptat sense pensar.

- Em temo que no em pertoca a mi dir-ho. No conec tots els fets i no et voldria enganyar.
- Doncs sap qui em podria donar una resposta?
- Ves a la Fundació Burriac. Allà pregunta pel coordinador, ell és qui et podrà donar resposta a les teves preguntes.
- Moltes gràcies, m'ha agradat molt parlar amb vostè.
- A tu, home. Només faltaria.

Després d'aquella trobada tan entranyable, abans que els últims rajos de Sol donessin fi al dia, vaig decidir visitar la casa dels avis.

Camí de Can Segarra, número 32.

Vaig enfilem camí amunt, pel carrer Sant Joan, deixant enrere la plaça de l'església, on havia tingut lloc la meua conversa amb en Joan. Els meus ulls, curiosos, no paraven d'observar tot allò que m'envoltava. El poble ja m'havia enamorat, però encara em rondaven innumerable preguntes cercant resposta sobre la meua relació amb ell.

“Clos Arqueològic de Can Modolell”, es podia llegir a la entrada del recinte. Seguidament, vaig veure un home sortint d'allà mateix. Encuriós, em vaig aturar a observar l'escena. Immediatament, les lletres d'un petit cartell em van cridar l'atenció: “Fundació Burriac”.

Potser em podria ajudar? Només hi havia una forma de saber-ho:

- Bona tarda. Em dic Arnau. Anava de camí a casa dels meus avis però he vist que aquest Clos Arqueològic és de la Fundació Burriac. I jo volia parlar amb el seu coordinador. Sap on el podria trobar?
- Estàs de sort, el tens just davant teu. En què et puc ajudar?
- Busco respostes sobre quina relació tinc amb Cabrera de Mar. Sembla que els meus avis van fer aquí la seva vida, però per alguna raó que desconec van marxar a Barcelona, on em van criar. Mai me n'havien parlat. I m'han deixat la seva casa en herència junt a un munt de preguntes.
- I és en aquest carrer la casa dels teus avis?
- Sí, el número 32.

El coordinador va fer un posat seriós.

- Anem. T'hi acompanyaré. Tenim molt de què parlar.

Vam caminar uns metres de forta pujada (a Cabrera s'havia d'estar fort). Poc després que s'acabés el mur del recinte arqueològic ens vam aturar davant una entrada amb un xiprer a cada banda. Des de la porta reixada començava un camí de sorra que conduïa a una masia marcada pel pas del temps.

Vam empènyer la porta i vam entrar. Entre la vegetació, murs i arcades s'alçaven, donant pas a una magnífica era que s'estenia davant la façana principal del mas, amb vistes privilegiades sobre el poble amb el mar de fons.

Estimat Arnau

Si algun dia arribes a llegir aquesta carta, suposem que estaràs enfadat. I en tindràs motius. Ets un nen molt llest, ja es pot veure. Has començat a fer sons i a dir alguna paraula abans d'hora, mai has volgut el xumet, però el més fascinant és que sempre estàs atent i encuriós per tot, amb moltes ganes d'aprendre.

La raó per la qual marxem de Cabrera, és la trista mort dels teus pares. El sol fet de viure al mateix lloc on ha succeït aquesta tragèdia, ens dol l'ànima.

Però no és l'únic motiu que ens ha fet prendre aquesta decisió. El principal ha estat la por. Volem evitar que segueixis els passos dels teus pares i que vulguis acabar el que ells havien començat.

No podríem suportar una altra pèrdua ni viure sempre angoixats.

Esperem que, quan ho llegeixis, la vida t'estigui anant molt bé. I si aquesta decisió nostra t'ha afectat negativament esperem que ens puguis arribar a perdonar.

T'estimem moltíssim. Sigues molt feliç.

Un petó,

Els teus avis.

Aquella carta em va tocar el cor. Van ser capaços de renunciar al seu poble, a tothom a qui estimaven, per protegir-me a mi.

Perdonar-los? Els estaria sempre agraït.

Però si sabessin què estic estudiant a la Universitat, quedarien petrificats.